

Arrest

nr. 182 385 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2016 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en dit als echtgenoot van een Belg, D. D. I.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 23 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2016 werd ingediend door:

Naam: E.(...)

Voornamen: K.(...) O.(...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Op 23.02.2016 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van mevrouw D.(...) D.(...) I.(...) (...), Belgische nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten te Stockholm (Zweden) op 17.10.2015.

Dit huwelijk werd nog niet overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Wichelen. Bij gebrek aan erkenning van de buitenlandse huwelijksakte wordt betrokkene tot op heden door de Belgische overheden niet beschouwd als zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er geen toepassing gemaakt worden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn eerste en enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van "(...) de formele en materiële motiveringsplicht zoals eveneens verwoord in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991." Verzoeker stelt daarbij onder andere het volgende:

"Tot slot zorgt de wijze van argumenteren van verwerende partij er uiteraard ook voor dat hoegenaamd niet voldaan is aan de formele en materiële motiveringsplicht, zoals onder meer voorzien in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

(...)

Verwerende partij heeft zélf de bevoegdheid om al dan niet over te gaan tot erkenning dan wel weigering huwelijksakte. Aangezien verwerende partij niet louter gebonden is aan het oordeel van de gemeente kan zij er zich dan ook niet toe beperken om louter te verwijzen naar het feit dat een onderzoek huwelijk nog hangende is.

Op geen enkele manier kan een dergelijke argumentatie dan ook gelden als een afdoende motivering in casu.

(...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde

redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslagen.

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(…)”

2.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 23 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter - zie punt 1.1.) in functie van zijn Belgische echtgenote D. D. I. Verzoeker legde een betalingsbewijs van de dossierkosten voor, alsook de Zweedse huwelijksakte met beëdigde vertaling en apostille, een uittreksel uit het Zweeds bevolkingsregister, een bewijs van inschrijving voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, een uittreksel uit het huwelijksboekje, een kopie van zijn Nigeriaans paspoort van verzoeker, loonafschriften van de Belgische referentiepersoon van het ganse jaar 2015 en van januari 2016, een attest gezinshereniging van de mutualiteit op datum van 22 oktober 2015 en een notariële akte betreffende de verkrijging van een onroerend goed op naam van de Belgische referentiepersoon. Per mail van 8 augustus 2016 werden alsnog een bewijs van inschrijving voor een cursus Nederlands en een overeenkomst voor uitzendarbeid overgemaakt.

2.5. In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat het huwelijk van verzoeker en de Belgische referentiepersoon nog niet is overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Wichelen, waardoor verzoeker niet kan worden beschouwd als echtgenoot van de Belgische referentiepersoon. Bijgevolg kan, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris, er geen toepassing worden gemaakt van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt, net zoals verzoeker in zijn middel, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf de bevoegdheid heeft om al dan niet over te gaan tot de erkenning van de voorgelegde huwelijksakte. Verzoeker verwijst naar het systeem van de zogeheten *de plano*-erkenning uit artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. (...)

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge deze bepaling de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Het betekent ook “dat elke administratie zijn eigen onderzoek doet op eigen verantwoordelijkheid” (J. ERAUW, *“Drie jaar wetboek IPR. Tevredenheid, enkele nieuwigheden en eventueel nog bijkomende initiatieven”*, T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 8).

2.7. Zoals blijkt uit artikel 27, §1, laatste lid, van het WIPR is de rechtsmacht van de Raad, overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad kan zich dan ook niet uitspreken over de eventuele weigering tot erkenning van een buitenlandse akte door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft en er enkel een beroep openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering die aanleiding geeft tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

2.8. De Raad stelt vast dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter – zie punt 1.1.), die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing, een Zweedse huwelijksakte met beëdigde vertaling en apostille werd overgemaakt aan het bestuur. Uit artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid heeft om al dan niet over te gaan tot de erkenning van deze huwelijksakte. Uit de overwegingen van de betreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn verantwoordelijkheid ontloopt door zijn oordeel over de buitenlandse akte afhankelijk te maken van de overschrijving in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Wichelen. Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn kritiek dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiertoe niet kan beperken en dat hieruit een motiveringsgebrek blijkt.

2.9. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd niet afdoende gemotiveerd in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek omdat ze geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere vernietiging.

2.10. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middelonderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN